

прѣдвари злощастнето; когато то е станжло неизбѣжно, тя е усладявала горчевинитѣ му; и когато е пристигнжло, тя е работила за поправлението. Тѣзи роля е съвършено истинна: но жената не се повиква да играе тѣзи важна роля само въ търговския животъ: всичкитѣ положе ия иматъ или може да иматъ своитѣ кризи, своето падание и своитѣ злощастия.

Нещастнето е училище и тържество за жената. Виждѣ тая млада жена; има нѣколко години отъ какъ не я си виждалъ; тогава тя бѣще млада, засмѣна и лѣкоумна: сега ти я намирашь сериозна, смислена, вразумена, да сѣди здраво за нѣщата и хората: нещастнето я направило такъва. Въ време на Революцията, жениѣ отъ високитѣ кръгове бѣхж въобщѣ забѣлѣжителни само за своето лѣкоумие и за лѣкосѣта на правитѣ си: прѣдъ смъртъта, въ заточението, въ бѣдността, тѣ развихж най чудеснитѣ качества. Величието на жената свѣтнува въ скърбѣта и униженнето, а не въ блѣскавото и суетно царуване въ салонитѣ.

Жената притежава не само силата да подкрѣпя и въздига, но още и силата да утѣшава. Природата, която ѝ е дала дарьтъ на сълзитѣ, дала ѝ е въ сѣщото време и дарьтъ да утѣшава. Жената притежава чудесната сила да възвръща усмивката на устнитѣ си когато сърдцето ѝ е разбито. Съ едно великодушно лицемѣрие, тя настанява около себе си мирѣтъ който е за нея изгубенъ, и, сама носяща неизлѣчима рана, олѣкчава и цѣри, до колкото ѝ е възможно, ранитѣ които я обкржжаватъ.